

La Sireneta del Mediterrani

Vet aquí que una vegada hi havia, a les aigües blaves i profundes del Mediterrani, una jove sirena que es deia Marina. La Marina vivia en un palau submarí fet de corall i perles, amb la seva família i els seus amics, tots ells feliços i contents en el fons del mar.

La Marina era especial. Tenia una cua resplendent de color verd marí i una veu tan bonica que fins i tot els peixos es detenien a escoltar quan cantava. Però la Marina tenia un somni que no podia oblidar: volia saber com era el món fora de l'aigua.

Cada dia, mentre el sol es ponia, la Marina pujava fins a la superfície del mar. Mirava les platges daurades, els vaixells que navegaven, i somiava a caminar entre els humans. Desitjava experimentar com era viure a la terra, sentir la sorra calenta sota els peus, i veure les estrelles sense una capa d'aigua sobre ella.

Un vespre, mentre observava fascinada una festa en un gran vaixell, una tempesta va començar a formar-se. El cel es va tornar fosc i el vent bufava fort. La Marina, preocupada pels humans, va veure com el vaixell començava a tenir problemes. Sense pensar-s'ho, va nadar cap al vaixell per ajudar.

Amb l'ajuda dels seus amics del mar, la Marina va guiar el vaixell cap a un lloc segur. Durant el rescat, va veure un jove mariner, en Marc, que lluitava per mantenir el control del vaixell. La Marina va quedar encisada per la seva valentia.

Després de la tempesta, en Marc va veure a la Marina a l'aigua. Encisat per la seva bellesa i la seva veu, la va cridar. Però abans que pogués dir alguna cosa, la Marina va submergir-se ràpidament, tímidament, dins l'aigua fosca.

A partir d'aquell dia, en Marc va començar a cercar la sirena que havia salvat el seu vaixell. I la Marina, que ara pensava constantment en el mariner, va fer un desig cada nit a les estrelles: volia tenir cames per poder estar amb en Marc.

La seva amiga, l'ànima del mar, va sentir els desitjos de la Marina i li va oferir un tracte. Podria transformar la seva cua de sirena en cames per un dia. Però, hi havia una condició: si en Marc no se n'enamorava abans que el sol es pongués, tornaria al mar per sempre com a sirena.

La Marina va acceptar, emocionada i nerviosa alhora. Quan va tenir cames, va trobar-se amb en Marc a la platja. El mariner va quedar encantat per la Marina, sense saber que era la sirena que havia vist aquella nit de tempesta. Van passar el dia junts, rient i compartint històries.

A mesura que el sol començava a pondre's, la Marina va començar a preocupar-se. Però just abans que el sol desaparegués completament, en Marc va dir: «Estic enamorat de tu, siguis qui siguis, vinguessis d'on vinguessis». Amb aquestes paraules, el tracte es va completar, i la Marina va saber que podria viure amb en Marc a la terra, però també podria visitar la seva família al mar quan

volgués.

I així, la Marina i en Marc van viure moltes aventures junts, i ella va poder gaudir del millor dels dos mons, sempre recordant la bellesa del fons del mar i la calor de la terra ferma.